

MIRCEA SÂNTIMBREANU

Recreația mare

Recreația mare

Editura MondoRo
Bucureşti

Editura MondoRo
Bucureşti

Cuprins

MOTIVAREA ABSENȚEI / 5	UN SĂLTAT CĂLȚI / 25
CAI ȘI BIBLICI / 6	AUȚOPOR / 25
MĂRINIMIE / 9	DĂRÎNICE / 26
HAMMURABI / 10	CEI MÂI BUN ÎMPREJUȚI / 26
NECUNOSCUTE / 11	PSICOLOGIE ARE DRĂGĂTATEA / 26
CARNETUL CARNETULUI / 13	SUPRAFACȚA LUMII / 26
UNDE SE VARSĂ NILUL? / 16	PRODUCȚII SIMPLICE / 26
O LUCRARE SCRISĂ... VORBITĂ / 17	ROST-SORIT / 26
JOCUL CULORILOR / 18	MI SE SPRIJE PANTOMIMA / 26
CONTABILITATE / 19	REVIZIONI / 26
UN ȘMECHER LA LECȚIE / 21	CREATOR / 26
TATĂL, FIINȚĂ NECUNOSCUTĂ / 23	A SE FERI DE UMEZĂLIA / 26
ÎNSEMNAȚII DE LECTOR / 25	O PROVOCARE SUCCESIVĂ / 26
OBIECT NEIDENTIFICAT / 27	FORȚELE CU ÎN CONCERN / 26
LA VARĂ O SĂ FIE CALD / 28	UN HAMMER NUNTRĂ / 26
ISTORIE... VECHE / 30	MANIANZE CHIETOARE / 26
DESEN DUPĂ NATURĂ / 32	CARIBICII / 26
O MARE NEDREPTATE / 34	SE CINTĂ O CRESĂTURĂ / 26
DE CE AU DISPĂRUT ZMEII? / 36	SPRIT DE OBSERVAȚIE / 26
N-AM CUVINTE / 38	PE ADRESA UNUI AMBIVIT INTERNAȚIONAL / 26
SCRISOARE PE ADRESA UNUI CHIULANGIU / 40	PORTRETUL OLTENEI DE BACĂU / 26

MI S-A TERMINAT CAIETUL / 43
CAVALERUL DREPTĂII / 45
EU, GICĂ ȘI FETIȚA FERICITĂ / 47
BĂIATUL CU SEMNELE / 48
DUBLA CALITATE / 50
UN BĂIAT CITIT / 52
AUTOGOL / 53
DĂRNICE / 56
CEL MAI BUN PRIETEN / 57
PSIHOLOGUL ARE DREPTATE / 59
SUPERLATIVUL / 61
PROPOZIȚII SIMPLE / 62
POST-SCRIPTUM / 64
MI SE SPUNE FANTOMAS / 66
REVELION / 67
CHEIȚA / 69
A SE FERI DE UMEZEALĂ! / 70
O POVESTE PLICTICOASĂ / 74
POVESTE CU UN COCOȘ / 77
UN MAMIFER NEVERTEBRAT / 79
IMAGINAȚIE CREATOARE / 81
CAP! SPIC! / 84
SE CAUTĂ O GREȘEALĂ! / 86
SPIRIT DE OBSERVAȚIE / 90
PE ADRESA UNUI ANUMIT ÎNTÂRZIAT / 92
PORTRETUL COLEGEI DE BANCĂ / 96
LA TELEFON / 99
SUFLETELUL ÎNVĂȚĂ / 102

ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA / 106	CU SE PRINDE O MUZICĂ
UN AMBİTIOS / 108	SĂ HIBRUȚU ÎN OGHEA
UN VOCABULAR LITERALMENTE BOGAT / 111	SLIOU, ARĂTA
E GREA GEOMETRIA? / 116	SCHEJULY / 188
DEMOSTENE / 119	A FĂSĂN A UNU LA TEATR
NEGUSTOR DE PEŞTI / 122	O MOCĂ CIREZĂ / 501
RECAPITULARE / 123	CAZIȘ CU CAVĂ / 208
P.T.T.R. / 128	GRĂDINĂ IMAGINARĂ / 191
SCRISORI FICTIVE / 131	O MARE RUNDINE / 254
DECEMBRIE / 135	UNDE ÎNCĂPĂȘI ÎNDE SE TERMINE O DURIE
MAREA HOTĂRÂRE / 137	POZĂRĂC / 225
ÎNTRE PRIETENE / 139	TEATRUL AV-
CEA MAI INTERESANTĂ ACȚIUNE / 141	ESS / AURĂOD
MOMENT ORGANIZATORIC / 145	CEMĂLĂT / 226
ZI DE VARĂ PÂNĂ-N SEARĂ / 147	ATAT DOAR BĂTAT
AMINTIRI / 149	SES VĂRZĂ ȘI ȘAMT / 0
UN VISĂTOR / 151	SCRIEREA DIN HUNEDOARA / 283
DORMITOR ÎN DOI / 155	RECINUT / 246
32 DE PREMIANȚI / 157	888 / VĂRZĂ
PĂSĂREȘTE / 160	
URIAȘUL / 162	
„NECUNOSCUT LA ADRESĂ” / 167	
„VOI CE AVEȚI LA ROMÂNĂ?” / 172	
UN AMĂNUNT / 175	
CARTOFII / 177	
INTERVIU ÎN oglindă / 180	

CUM SE PRINDE O MUSCĂ / 183	183
S-A PIERDUT UN ORFAN! / 187	187
SPORT, ARTĂ ȘI ISTORIE / 190	190
SECRETUL / 195	195
A FI SAU A NU FI / 197	197
O MICĂ GREȘEALĂ / 201	201
CAISE CU CEAPĂ / 208	208
OAMENI FĂRĂ IMAGINAȚIE / 211	211
O MARE RUȘINE / 214	214
UNDE ÎNCEPE ȘI UNDE SE TERMINĂ O DURERE DE CAP / 219	219
POȘTAȘUL / 222	222
VA-CAN-ȚĂ! / 227	227
GOARNA / 229	229
CE MAI FACI, BUNICO? / 232	232
TATA DOARME? / 235	235
O TEMĂ GREA / 237	237
SCRISOARE DIN HUNEDOARA / 242	242
VECINUL / 245	245
ELEV / 248	248

MOTIVAREA ABSENȚEI

Era o incredibilă după-amiază de noiembrie, bântuită de funigei și de aroma tufănelelor, când cerul însuși, uns cu mierea ultimilor faguri de vară se amestecă în viața ta particulară și intimă, îți dă o mie de motive să zaci pe banca trasă la soare și, în același timp, o mie de ghionți să pleci, să te tot duci, să nu te mai oprești... Ceas de cumpănă, de lenevie și dor de ducă, de remușcare că nu faci nimic ori că faci ceva, totdeauna parcă altceva decât să-ri cuveni, înfășurat în dulce mantie de lumină și pace. Și poate nimic nu seamănă mai mult cu hoinăreală decât o astfel de trândavă visare... Te sirnți pe fundul unei bărci, tărât la întâmplare, fără vâsle, spre larg, mereu spre larg, acolo unde nu e nici durere, nici întristare, nici ascultare, nici absentare; ci numai lenea cea fără sfârșit... Plus un otgon, o sforicică amărâtă ce te ține, totuși, priponit și care te smucește brusc, taman când lumea ți-e mai dragă. E școală, Mișule, care a început de două luni, școală spre care ai plecat de două-trei ceasuri, școală care nu ține seama de în ceasul rotund, ca un inel de aur al zilei, aci e și turbitura! N-ai ce face, Mișule, n-ai încotro, căci din splendoarea zilei acesteia, acolo, la 300 de metri distanță, la școală, nu rămâne decât o rubrică și din tot curcubeul acestui chiul, miraculos topit în frunze galbene, crizanteme roșii, merișor verde și dalii lila, rămâne doar zgaiba aceea neagră, de neșters: absența. Și unde e absență e sau întristare sau... motivare, nu? Ba bine că nu...

Soare ce scapătă o clipă ca pentru bezeaua de despărțire. Pa, Mișulică, pa! Care va să zică, dacă e ora 4, e ora a treia. S-a dus ziua. Și pentru școală, dar și pentru mângâioasa plutire în neant. Și e ca și cum ar fi venit ceasul socotelilor. Motivarea. S-a risipit tronul împăratesc al după-amiezei. Iată catedra.

— Am fost bolnav? Copilării, motivare de brânzoi... Nu s-a simțit bine mama? „Salvarea” care n-a nimerit blocul U 28? Bună, dar chestia a spus-o în octombrie. Broasca la ușă care s-a blocat? Robinetul de la baie ce nu putea fi închis? Alte „defecțiuni tehnice?”. Prea cunoscute. Altceva ar trebui, altceva, să rupă inima

clasei, să dea în lacrimi băieții, să hohotească de plâns fetele, apoi să se bucure toți, în frunte cu tovarășul profesor, că Mișu a scăpat cu viață, să-l mângâie, să-l încurajeze, ba chiar să-l felicite toti. O întâmplare, aşadar, gravă, neobișnuită, poate eroică, în orice caz extraordinară, și nu un pricăjit de pretext, chitanță ridicolă și banală a chiulangiului începător... Se pune în mișcare, pornește, se învârte mintea lui Mișu ca o roată e tornbolă. Care e biletul câștigător? Un copilaș găsit?

Un orb condus acasă? O servietă cu bani dusă păgubașului? Urmărirea unui bandit? Capturarea unui câine turbat? O fiară scăpată dintr-o menajerie? Explosia unui aragaz? Stingerea unui incendiu? Prăbușirea unui pod? A unui bloc? Inundație?... Cutremur?... Taifun?... Avalanșă?... Eclipsă de soare?...

...Oră de pace, cu cer aprins de jăratecul amurgului, cu plopi abia foșnitori de chemările tremurate ale guguștiucilor. Toamna respiră molcom, răcoros și calm. Și numai Mișu, zgribulit și micșorat de înserare, își numără degetele, își smulge ciuful, mormăie și plescăie întruna ca un motor ce nu-și găsește pornirea și se frământă pe loc, zguduit de rateuri:

— Apă... foc... nor de lăcuste... uragan... farfurii zburătoare... INVADATORII!!!

Bezmetic, un funigel îl tot atinge nările și, gâdilat, cu ochii la cerul gol din care extratereștrii întârzie să se ivească, pe Mișu îl apucă strănutul. Și nu-l mai lasă. Trecând prin fumul înserării, o bătrânică întoarce capul:

— Noroc, maică, noroc și minte...

CAI ȘI BIBILICI

3003

— Trebuie neapărat să visez un cal! O iapă, un mânz, musai, ce-o fi, cum o fi, murg, sur, rotat, maro, potcovit sau nu, cal să fie. Caii îmi poartă noroc, de căte ori i-am visat am reușit, am dat lovitura!

Dar de ce oi fi visând eu atât de greu cai? Ce naiba îmi vin așa de rar, de ce se lasă atât de greu? Visez câini, rațe, elefanți, oi, bibilici, tot felul de drăcovenii, numai cai nu. De la Anul nou

Încoace dac-am visat trei cai. Buni și ăștia, au fost cu baftă, de ce să nu recunosc: la geometrie am împușcat un șase, la naturale, când să mă asculte, a sunat de ieșire, la istorie m-a amânat pentru data viitoare; adică pentru mâine. Așadar, mâine mă ascultă, musai să visez la noapte un cal, unul mare, alb, dacă se poate, sau cum o fi, murg, sur, rotat, maro...

Așa se frământă Biju, aflat în pat de vreo două ceasuri, cu cartea de istorie la îndemâna, potrivindu-și în fel și chip perna, căutându-și poziția ideală pentru un somn cu vise comandate.

— Acum mă întorc cu fața în jos, pun o mână sub pernă și alta peste plapumă, respir adânc, adânc... Casc. Oah, uite că mi-e somn, simt că adorm, curând o să dorm buștean, somn ușor, Bijulică, noapte bună. Și nu uită — cum o să uit?... Hî? Ce să nu uit?

Biju tresare deodată buimac. E ceva în neregulă, sigur că da!

— Și dacă adorm de-a binelea, cum o să mai fiu sigur că visez cai? Mă pomenesc adormit, trag la aghioase, și? Și visez bibilici ca alaltăieri noapte, când a doua zi m-a ascultat la gramatică, arză-le-ar focu' de bibilici, astea-s nenorocire curată, ptiu, ptiu, ptiu...

Nu, Bijulică nu poate adormi oricum, aşa, de la sine, e o chestie prea importantă ca să se lase pur și simplu furat de somn, aşa cum adoarme fitecine, vâslind nepăsător pe apa aburoasă a somnului, dus cum s-o întâmplă spre te-miri-ce țărm al închipuirii. El, Bijulică, are un *program*, el trebuie, e obligat să-și prefacă somnul în cai, zor nevoie, măcar într-unul singur, cât de mic, asta e buba...

Și acum e ora zece, după „Pierduți în spațiu”, căscatul îi frângе făcile, toropeala îl dă gata, simte cum se afundă prin pernă, cum se face una cu salteaua, cum se însurubează în häul atotcuprinzător... Asta nu! Fără un cal, un căluț, nu! Să-l ia cu el, să-l înhațe întocmai ca de un căpăstru, să-l țină bine înainte de a păsi pragul somnului, cât încă e treaz.

— Uite, pe tavan, în colțul veiozei, parcă e o umbră ca un cal, parcă e un cal de umbră... Sau pe garderob, în apele furnirului, uite-i! Unu... doi... o herghelie, să nu-i lase deloc din ochi, să adoarmă cumva pe furiș, cu ochii la ei, să închidă, de pildă, un singur ochi, iar celălalt să îl țină deschis, să îl țină deschis, să îl țină...

— Bijulică, tu nu stungi lumina? E 11!

— A?! Mai învăț, mamă.

Biju se freacă la ochi. Ca să vezi! Adormise. și ce-a visat?
Nimic! Absolut nimic. Poate dacă ar recita niște versuri cu cai,
au învățat ei cândva aşa ceva, precis... Numai că acum nu își
amintește deloc, și vin în minte niște versuri răzlețe!

„Cățeluș cu părul creț

Fură rața din coteț...?”

...Pisicuță, pis, pis, pis... câmpu-i alb, oile negre... Cățeluși,
rațe, pisici, oi, bibilici...

— Sting eu? E aproape 12, spune mama.

— Ha? Ce? Nu, nu încă, te rog. Nu dorm, repet cu ochii închiși.
Biju s-a adunat covrig sub plapumă.

— Poate dacă aş cânta ceva... Este o melodie cu cai, o știam
eu, ceva cu „voioși sunt zurgălăii mei”

Începe să lălăie în fel și chip, dar nu nimerește deloc...

— Ce ți-a venit cu tranzistorul? îl ceartă mama din hol. Stinge
radioul, e ora 12.

Într-adevăr, de undeva, din vecini, se aude vocea crainicei:

— La al șaselea semnal va fi ora 24. Emisiunea noastră s-a
terminat. Vă dorim noapte bună.

— Halal noapte bună, bombăne Bijulică și simte o sfârșeală în
fiecare fibră, ca în basmul acela cu merele de aur... și pe deasupra
apei somnului ce îl cuprinde și îl afundă din ce în ce în adâncuri, se
mai aude ceva ca o bolboroseală sfârșită:

— În basme, da, în basme e vorba de cai... tot felul de cai –
care vorbesc, mânâncă jar, zboară... Un, basm îmi trebuia, să mi-l fi
povestit aşa, pe îndelete. Știam atâtea basme cu cai... A fost odată
un motan încălțat... Nu!... A fost odată un peștișor de aur... Nu, un
cocoș!... fiul porcului... cățelul pământului... Ba nu, doisprezece
corbi... Lebede... rațe sălbatrice... bibilici, bibilici, bibilici...

.....
Bijulică a adormit, în coaste îl împunge cotorul cărții de
istorie, deschisă la poza lui Alexandru Macedon, călare pe Ducipal.

MĂRINIMIE

ȘOC

Vicu se trezise de dimineată. Zăpada se grămadise în pervazuri ca o fascinantă pisică de Angora și parcă nimic altceva decât albeață, abundența și calmul ei îl invitau la mari excursii sufletești. Și, poate, și aburul cozonacilor ce-și astâmpărau fierbințeala în cămară. Și, desigur, multe altele: netezimea cearceafului, caldul curcubeu al scoarței din perete, fuga ireală a fulgilor de zăpadă din oglinda de la șifonier... Și carte de pe noptieră, primită în Ajun cadou, răsfățându-și dedicația la vedere: „*Bunului meu prieten și coleg Vicu Cutie, din partea mea, Sandu*”.

Stătea lungit în pat, rotindu-și degetele mari de la picioare și savurându-și preaplinul inimii lui.

— Trebuie să-i fac și eu lui Sandu un cadou! Dar nu o carte. Ceva mai deosebit, mai acătării. Poate două cărți. E doar ajun de An nou. Câte lucruri frumoase nu pot fi dăruite cu acest prilej! Iată, numai pe o pagină din „Informația”, luncată la picioarele patului, câte nu se oferă: clipsuri, produse cosmetice, pijamale matlasate, căciuli... Generozitatea, ca un zefir, umflă pe nesimțite pânzele imaginației băiatului. Oare căciula pe care a uitat-o cândva unchiul Gicu la noi nu i-ar fi bună? Oaie veritabilă din imitație de lup! Plus încă ceva, neapărat încă ceva. O garoafă, eventual două...

Ninge. Vicu își mișcă degetele picioarelor și la fiecare rotație, ca de pe un disc al norocului la Moși, cad în cascadă cadouri pentru Sandu, împerecheate, chiar dacă sunt desperecheate: o curea de pantaloni și o curea de ceas, de pildă. Pantaloni are sigur. Dar ceas pentru eventuala curea? „Să-i dăruiesc un ceas?” E o idee. Incompletă însă. O să-i dea două... De ce nu? Ninge, în candida cerere nu poți fi meschin. Pune mâna pe telefon. Tonul se prezintă de îndată. Soneria insistă sacadat, marcând parcă apropierea prietenului.

— Sandule, e ajun de An nou! M-am gândit la asta de când m-am trezit. Vreau să-ți dăruiesc ceva, ceva deosebit. Am ales mult, habar n-ai cât am ales. Ce anume? Surpriză! Nici prin minte nu-ți trece... Ei, hai, că-ți spun... Îți dăruiesc – știi că o să te bucuri foarte mult – o să-ți dăruiesc două ceasuri. Cum, nu?! Nici nu mă gândesc

În clipa aceea, robotul izbucni în râs. Râdea atât de tare, încât hohotele sale umplau de vuiet imensa sală. Era înfricoșător acest râs...

— Ușcheală! Mai apucă să zică unul și o tuliră amândoi spre ieșire. Dar robotul râdea, râdea în continuare.

Și deodată se opri brusc. Robotul râdea cu lacrimi și, iarăși, umezeala îl dădu gata!

Dar inginerul nu se alarmă. Râdea și el cu lacrimi...

O POVESTE PLICTICOASĂ

SOCR

Greu e să fii bunic! În primul rând să stai mereu — aşa vor povestitorii — la gura sobei (asta e tribuna bunicilor — incomodă tribună, orice ați zice), în al doilea rând să-ți tremure vocea, în al treilea rând, după ce că-ți tremură glasul, să tot spui și să spui la povești, în al patrulea rând să ai cel puțin un nepot — de fapt asta merita să-mi amintesc în primul rând —, în al cincilea rând, dar ce să mă amestec au? La urma urmei, nu sunt decât locuitor de bunic. Nici dernisia nu mi-o primește nimeni. Așadar, eu am un nepot. Nu-i sunt bunic, pentru că îi sunt doar unchi. Și de vreo două zile mă aflu în vizită la părinții nepotului meu.

— O, ce bine că ai venit — m-au întâmpinat ei — o să aibă cine-i spune povești lui Mirciulică.

„Nimic mai firesc, mi-am zis foarte liniștit și chiar bucuros. Dacă ai un nepot, n-ai decât să-i spui povești.” Și, în prima seară, apropiindu-mă de gura sobei care duduia — înfricoșat să nu-mi ia foc hainele noi — m-am apucat să-i povestesc.

Mirciulică stătea cu fruntea pe genunchi mei. Păcat că n-am făcut o poză. Aș fi pus-o drept copertă pe o carte din care n-am scris decât titlul „Bunic la 13 ani”.

Am început să-i povestesc. Știți, voi am să-i fac o impresie bună. N-o să-mi luăți în nume de rău dacă, scotocindu-mi creierul în căutarea celei mai reușite povestiri ale mele, am început să-i povestesc una de... Petre Ispirescu.

— A fost odată ca niciodată, am început cu glas tremurător... A fost odată o fată frumoasă și harnică...

— A fost? Acum nu mai este?

— Nu, puișorule, acum nu mai este.

Am simțit că ceva nu e în ordine. Mirciulică a lăsat buza în jos. M-am uitat cu teamă să nu și-o frigă de plită. Am auzit o sfârâitură, apoi încă una, și am tresărit, îi curgeau lacrimile pe sobă.

— Și de ce nu mai este fata harnică și frumoasă? A murit? m-a întrebat cu glasul sugrumat.

— Bineînțeles. E tare mult de atunci.

— Nu vreau să moară! a țipat băiețașul deodată, și pe față lui mică se citea o asemenea tulburare, încât m-am speriat și, uitând pentru moment de Petre Ispirescu, am adăugat:

— Bine, atunci n-a murit...

— Ce bine îmi pare... că n-a murit... a osta bucuros Mirciulică. Acum, zi-i mai departe.

— Și fata harnică și frumoasă avea o mamă vitregă...

Iar a clipit Mirciulică, încruntându-se:

— De ce avea o mamă vitregă?

— Pentru că mama ei bună murise...

— Da? Nu vreau să moară... Nu vreau! Nu vreaaau!

— Bine, dar înțelege-mă, dacă nu moare mama bună, nu poate să aibă o mamă vitregă. E clar!

— Și de ce să aibă o mamă vitregă?

— Pentru că, dacă n-are o mamă vitregă, n-o mai alungă nimeni de-acasă, în lume...

— Pe cine?

— Pe fata cea harnică și frumoasă.

— S-o alunge în lume? Nu vreau! a început el să urle atât de tare, încât mi s-a făcut și mie milă de fata cea harnică și frumoasă...

— Fie, am zis. Îi spun altă poveste, sunt doar atâtea... Am început: A fost odată o fetiță cuminte. O chema Scușita Roșie. Și bunica ei care locuia într-o pădure era tare... adică, cum să spun, era bolnavă...

— Nu vreau să fie bolnavă, mi-a poruncit băiețașul.

— Nici nu era bolnavă rău. Mi se pare că avea o gripă – adică nu, am schimbat repede diagnosticul, văzând că Mirciulică nu e de acord cu gripea – un fel de guturai, strănută și îi curgea nasul... Atâtă tot...

— De ce să-i curgă nasul? Trebuie să-i curgă nasul?

— Da. Pentru că altfel fetița nu se duce în pădure să-i ducă bunicii un ceai fierbinte, și nu se întâlnește cu lupul, și n-o mănâncă lupul, am izbucnit la capătul răbdării.

— Foarte bine. N-o mănâncă lupul, se bucură, bătând din palme, Mirciulică. Spune mai departe!

De data asta, am început să lăcrimez eu:

— Dragă Mirciulică, crede-mă, nu se poate să n-o mânânce lupul. Pe cuvântul meu că nu se poate. Cel mult, știu eu, să nu-și ascuță prea tare dinții sau să se facă, mda, să se facă doar că n-o vede și să treacă pe lângă ea... Dar nu, trebuie s-o vadă...

— Bine, o vede.

— Dar dacă o vede, o mânâncă...

— Atunci să n-o vadă...

Încurcată afacere. Simteam că-mi crapă țeasta. Ce să fac? Mă frământam leoarcă de sudoare. Să-i spun povestea cu cei doi copii rătăciți? Nici vorbă. Parcă o să vrea Mirciulică să se rătăcească? Atunci cu căprioara rănită. Nici asta.

— Uite ce e, Mirciulică. Am să-ți spun o poveste cum îți place și. Dar mâine – seară... Acum am nițică treabă. Bine?

Bălatul amormăit nemulțumit, dar a plecat la culcare. Am plecat și eu. N-am închis ochii toată noaptea. A doua zi, nu m-am atins de mâncare. M-am rotit în jurul mesei până ce-am amețit, dar în sfârșit, spre seară, găsisem ce să-i povestesc... L-am chemat la gura sobei și, legat cu o prișniță la cap, am început:

— A fost odată, și mai este și acum, o fată, pe nume Ileana Cosânzeana. Și zmeul n-a răpit-o... iar Făt-Frumos o căuta peste tot, dar pentru că ea nu fusese răpită, el n-o găsea nicăieri... A colindat Făt-Frumos toată lumea, numai acasă nu o căutase!... Putea să-i dea un telefon, dar nici prin minte nu-i trecea că Ileana este acasă. Și într-o zi, s-a întâlnit cu Zmeul. Și Zmeul l-a rugat să-i taie capul. Dar Făt-Frumos, nici gând. Ba, dimpotrivă, i-a dat șapte antinevrålgeice pentru cele șapte capete, dacă l-or durea vreodată. Pe deasupra i-a mai dat și adresa unui medic și a plecat mai departe. Și s-a întâlnit cu Zgripăuroaica... Era o zgripăuroaică foarte cumsecade, care i-a dat un ulcior cu apă vie, spunându-i:

— Să știi, Făt-Frumos, că n-o să ai nevoie de apă vie, pentru că nimeni n-o să te omoare niciodată.

Și l-a ospătat cu de toate. Ba, la plecare, i-a mai dat și un făraș cu jăratic, dacă o să i se facă foame calului...

Și a mers Făt-Frumos mai departe, până s-a întâlnit cu Muma Pădurii. Era o bătrână foarte simpatică și cu chef de vorbă, ca toate bătrânele...

— Nai văzut-o pe Ileana Cosânzeana? a întrebat-o Făt-Frumos.

— Nu, fătul meu. Probabil că este acasă.

Făt-Frumos s-a înapoiat acasă și a găsit-o pe Ileana Cosânzeana plângând amarnic: i se arseseră plăcintele.

— Nu-i nimic! a strigat Făt-Frumos. Așa îmi plac plăcintele! Arse.

Mirciulică nu m-a întrerupt deloc. Inima îmi bătea biruitor. Mă simțeam gata să devin bunic de-a binelea. Îmi rotunjeam glasul, apoi îl lăsam să tremure și căutam zadarnic barba să mi-o mângâi, ca orice bunic. În sfârșit, mi-am înălțat vocea și am isprăvit:

— Și au făcut nuntă mare, mare și trăiesc desigur și astăzi, pentru că n-au murit... Ei, l-am întrebat repede, cu față luminată: ți-a plăcut, nu-i aşa?

Mirciulică m-a privit lung, apoi a plescait din buze disprețuitor:

— Plicticoasă poveste! Plic-ti-coasă!

Și mi-a întors scârbit spatele.

Uf, greu e să fii bunic!

POVESTE CU UN COCOŞ

De bună seamă în dimineața aceea de iulie, cocoșul se trezise cu coada în sus. Căci, de cum lăsa trâmbița și sări din coteț, găinile îl auziră cârâind:

— Asta-i curte de găini? Maidan, nu alta! M-am săturat... De-abia ieri după-masă l-am rugat pe curcan să-o măture. Și-a dat, săracul, toată osteneala. Și acum are febră musculară. Iar azi, poftim! De câteva zile nici nu mai ai unde călca de murdărie...

Creasta îi scăpără de furie. Găinile îl priveau înfricoșate, ferindu-se din calea lui. În sinea lor îi dădeau dreptate: da, Tânărul stăpân își cam făcea de cap... Venise de o săptămână la bunici, și de atunci ograda, liniștită lor împărăție, era în fiecare zi lovită parcă